

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 312/07-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 3. decembra 2007 predbežne prerokoval sťažnosť J. Š. - E., K., zastúpeného advokátom JUDr. V. S., K., vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Obdo 16/05 z 12. decembra 2006 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. Š. - E. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 30. apríla 2007 doručená sťažnosť J. Š. - E., K. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. V. S., K., vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší

súd“) sp. zn. 1 Obdo 16/05 z 12. decembra 2006 v konaní o neplatnosť odstúpenia od zmluvy o dielo a neplatnosť výpovede zmluvy o dielo.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti uviedol, že „*podal dňa 23. 8. 1994 na Obvodný súd Košice 2 žaloby, ktorými žiadal určiť, že odstúpenie žalovaného SBD II K. od zmluvy o dielo z 18. 06. 1992 vykonané listom zo dňa 21. 04. 1994 je neplatné a výpoveď žalovaného zo zmluvy o dielo z 18. 06. 1992 vykonaná listom z 20. 06. 1994 je neplatná.*

Obvodný súd Košice 2 spojil obe žaloby na spoločné konanie a rozsudkom č. k. 33 Cb 1835/94-167 zo dňa 31. 03. 1995 žalobám vyhovel, keď určil, že odstúpenie žalovaného od zmluvy je neplatné i výpoveď žalovaného je neplatná. Súd prvého stupňa svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že právny úkon žalovaného – odstúpenie od zmluvy – nebol konkrétny, nebolo z neho zrejmé, v čom spočíva podstatné porušenie zmluvy a nebola dodržaná vážnosť tohto prejavu, keď na jednej strane žalovaný písomne oznámil žalobcovi (sťažovateľovi), že trvá na odstúpení od zmluvy a nemá dôvod meniť svoje rozhodnutie a na druhej strane ďalej zadával práce žalobcovi podľa zmluvy. Výpoveď zo zmluvy o dielo dal žalovaný žalobcovi podľa § 582 OZ (teda bez udania dôvodu), aj napriek tomu, že možnosť ukončenia zmluvného vzťahu medzi účastníkmi bola dohodnutá v zmluve. V zmysle čl. III bod 2. zmluvy bolo možné ukončiť zmluvný vzťah výpoveďou iba z dôvodu podstatného porušovania zmluvných povinností.

Uvedené prvostupňové rozhodnutie napadol žalovaný odvolaním dňa 19. 06. 1996. Krajský súd v Košiciach ako súd odvolací rozhodol o podanom odvolaní uznesením č. k. 4 Cob 143/95-200 zo dňa 29. 04. 1996, ktorým rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vrátil mu vec na ďalšie konanie. Krajský súd v Košiciach na rozdiel od Obvodného súdu Košice 2 nepovažoval odstúpenie žalovaného za neplatné z dôvodu, že by nebolo urobené vážne. Na str. 6 svojho uznesenia vyslovil odvolací súd názor, v zmysle ktorého, aj keď v odstúpení od zmluvy a výpovedi nie je výslovne uvedený konkrétny dôvod, pre právne a spravodlivé posúdenie veci je podstatné, či v skutočnosti existovali dôvody pre takýto postup a účastníci mali vedomosť o ich existencii. Z tohto dôvodu odvolací súd nariadil súdu prvého stupňa, aby doplnil dokazovanie ohľadne skúmania existencie dôvodu pre odstúpenie od zmluvy, či podanie výpovede. Zároveň odvolací súd vyjadril záver, že za podstatné porušenie zmluvy by bolo potrebné považovať porušenie povinnosti

sťažovateľa vykonávať práce kvalitne a včas, rovnako ako aj dvojnásobné účtovanie odmeny sťažovateľa za jednu prácu – revíziu osvetlenia strojovní výťahov.

Súd prvého stupňa spravujúc sa názorom odvolacieho súdu doplnil dokazovanie o znalecký posudok Ing. J. K. PhD., znalca z odboru výroba a rozvod elektrickej energie a kontrolný znalecký posudok Ústavu súdneho inžinierstva Ž. z odboru elektrotechnika silnoprúdová, odvetvie výroba a rozvod elektrickej energie, ktorých úlohou bolo zistiť, či sťažovateľ porušil svoje povinnosti zo zmluvy podstatným spôsobom alebo nie. Napriek rozpornosti týchto znaleckých posudkov sa súd priklonil k záverom kontrolného znaleckého posudku a v zmysle právneho názoru súdu vyššieho stupňa, podľa ktorého na právne a spravodlivé posúdenie veci je potrebné zistiť, či existovali dôvody na odstúpenie od zmluvy či výpoveď bez ohľadu na to, že žalovaný chcel ukončiť zmluvu bez uvedenia dôvodu, rozhodol rozsudkom č. k. 33 Cb 1835/94-468 zo dňa 03. 10. 2003 tak, že určil, že odstúpenie žalovaného od zmluvy je neplatné a že výpoveď žalovaného zo zmluvy je platná.

Výrok, ktorým súd určil, že výpoveď zo zmluvy je platná a výroky o trovách konania, napadol sťažovateľ odvolaním doručeným Okresnému súdu Košice II dňa 28. 04. 2004. O podanom odvolaní rozhodol Krajský súd v Košiciach rozsudkom č. k. 3 Cob 58/04-505 zo dňa 24. 02. 2005 tak, že rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil s tým, že správne má výrok znieť, že súd žalobu o určenie neplatnosti výpovede žalovaného zo zmluvy o dielo uzavretej medzi žalobcom a žalovaným dňa 18. 06. 1994 zamietá.

Naposledy uvedeným rozsudkom bol teda potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ktorý však rozhodol inak, než vo svojom prvom rozsudku súc viazaný právny názorom odvolacieho súdu. Preto sťažovateľ tento rozsudok napadol dovolaním v zmysle § 238 ods. 3 písm. b) O. s. p. doručeným Okresnému súdu Košice II 13. 04. 2005.

O podanom dovolaní rozhodoval Najvyšší súd Slovenskej republiky, ktorý však uznesením sp. zn. 1 Obdo 16/05 z 12. 12. 2006 dovolanie odmietol. Dovolací súd odôvodnil svoje rozhodnutie tým, že neboli splnené podmienky prípustnosti dovolania podľa § 238 ods. 3 písm. b) O. s. p., keďže medzi záväzným právnym názorom obsiahnutom v zrušujúcom rozhodnutí a neskorším odlišným rozsudkom súdu prvého stupňa nie je vzťah príčinnej súvislosti. Podľa názoru dovolacieho súdu, odvolací súd v zrušujúcom rozsudku predovšetkým nariadil súdu prvého stupňa doplniť dokazovanie a následným doplnením

dokazovania došlo k zmene skutkového stavu, čo bolo príčinou toho, že súd prvého stupňa rozhodol inak, než vo svojom prvom rozsudku. Za tejto situácie sa totiž viazanosť právnym názorom odvolacieho súdu neuplatní, pretože pri zmenenom skutkovom stave už nemá opodstatnenie. Podľa názoru dovolacieho súdu teda súd prvého stupňa rozhodol inak, než vo svojom prvom rozsudku, nie v dôsledku právneho názoru odvolacieho súdu, ale v dôsledku zmeneného skutkového stavu po doplnenom dokazovaní. S uvedeným názorom Najvyššieho súdu SR sťažovateľ v plnom rozsahu nesúhlasí.“

Sťažovateľ zastáva názor, že namietané uznesenie najvyššieho súdu porušuje jeho základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Porušenie týchto práv vidí v tom, že najvyšší súd napadnutým uznesením odmietol jeho dovolanie. Podľa názoru sťažovateľa najvyšší súd nemal jeho dovolanie odmietnuť, ale mal o dovolaní konať a meritórne rozhodnúť, pretože *„bolo prípustné v zmysle § 238 ods. 3 písm. b) a Najvyšší súd SR svojím uznesením č. k. 1 Obdo 16/05 z 12. 12. 2006 odňal sťažovateľovi možnosť konať pred súdom, zabránil mu v prístupe k súdu a porušil jeho právo na súdnu ochranu, keď podané dovolanie ako neprípustné odmietol.“*

Na základe uvedeného sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd v náleze vyslovil porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, zrušil uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 1 Obdo 16/05 z 12. decembra 2006, vrátil vec na ďalšie konanie a priznal sťažovateľovi náhradu trov právneho zastúpenia.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Skúma pritom tak všeobecné, ako aj osobitné náležitosti návrhu (sťažnosti) podľa ustanovenia § 49 až 56 zákona o ústavnom súde vrátane okolností, ktoré by mohli byť dôvodom na jeho odmietnutie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru má každý právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť je preto možné považovať tú, pri predbežnom

prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (napr. IV. ÚS 66/02, I. ÚS 56/03, III. ÚS 74/07).

Podľa § 238 ods. 3 písm. b) zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej len „OSP“) v znení účinnom do 31. augusta 2005 dovolanie je prípustné tiež proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd potvrdil rozsudok, ktorým bolo rozhodnuté inak, než v prvom rozsudku, pretože súd prvého stupňa bol viazaný právnym názorom súdu, ktorý prvé rozhodnutie zrušil.

Podľa § 372 I ods. 2 OSP začaté konania o odvolaní a dovolaní, o ktorých odvolací súd alebo dovolací súd nerozhodol do 31. augusta 2005, sa dokončia podľa práva platného do 31. augusta 2005.

Z odôvodnenia uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Obdo 16/05 z 12. decembra 2006 vyplýva, že sťažovateľ podal dovolanie proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 3 Cob 58/04 z 24. februára 2005. *„Žalobca podaným dovolaním napadol rozhodnutie, ktorým odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa, ktorým bolo rozhodnuté inak, než v prvšom rozsudku, pretože súd prvého stupňa bol viazaný právnym názorom súdu, ktorý prvšie rozhodnutie zrušil (§ 238 ods. 3 písm. b) O. s. p.). V ďalšom opisuje priebeh celého konania a rozhodovania na súde prvého stupňa i na súde odvolacom. Uviedol ďalej, že prvšie rozhodnutie súdu prvého stupňa zo dňa 31. 3. 1995 bolo po vecnej i právnej stránke úplne správne, následne však odvolací súd toto rozhodnutie zrušil a vyslovil právny názor, v zmysle ktorého pre právne a spravodlivé posúdenie veci je podstatné, či v skutočnosti existovali dôvody pre odstúpenie od zmluvy a výpoveď, a či účastníci mali vedomosť o ich existencii. Tento názor odvolacieho súdu však spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci, a preto rovnakou vadou trpia aj nasledujúce rozhodnutia súdov v danej veci. Súd prvého stupňa následne viazaný nesprávnym právnym názorom odvolacieho súdu rozhodol rozsudkom zo dňa 3. 10. 2003 inak, než vo svojom prvšom rozsudku, a tento bol neskôr potvrdený rozsudkom Krajského*

súdu v Košiciach zo dňa 24. 2. 2005, čo zakladá prípustnosť dovolania podľa § 238 ods. 3 písm. b) O. s. p. Navrhol rozsudok Krajského súdu v Košiciach č. k. 3 Cob 58/04 zo dňa 24. 2. 2005 zrušiť a zrušiť i rozsudok Okresného súdu Košice II č. k. 33 Cb 1835/94 -468 zo dňa 3. 10. 2003 v časti, ktorej súd určil, že výpoveď žalovaného zo zmluvy o dielo uzavretej medzi žalobcom a žalovaným dňa 18. 6. 1992 , vykonaná listom zo dňa 20. 6. 1994, a doručená žalobcovi dňa 28. 6. 1994, je platná, a v časti o trovách konania a vrátiť vec súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.), prejednal dovolanie žalobcu bez nariadenia pojednávania a dospel k záveru, že nie sú splnené podmienky prípustnosti dovolania. Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O. s. p.). Podmienky prípustnosti dovolania proti rozsudku odvolacieho súdu upravujú ustanovenia § 237 a § 238 O. s. p. V danom prípade dovolanie žalobcu je potrebné posúdiť v zmysle ust. § 238 ods. 3 písm. b) O. s. p. platného pred 1. 9. 2005 (dovolanie podané v apríli 2005). Podľa § 238 ods. 3 písm. b) O. s. p. dovolanie je prípustné aj proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd potvrdil rozsudok, ktorým bolo rozhodnuté inak, než v prvšom rozsudku, pretože súd prvého stupňa bol viazaný právnym názorom súdu, ktorý prvšie rozhodnutie zrušil. Neskorší rozsudok súdu prvého stupňa je iný, než prvší rozsudok vtedy, ak súd vymedzil práva a povinnosti účastníkov pri rozhodovaní o rovnakom predmete konania (o rovnakom nároku) inak, než vo svojom predchádzajúcom rozsudku. Dovolanie preto nie je prípustné vtedy, ak súd prvého stupňa rozhodol o niečom inom, než prv. Predpokladom prípustnosti dovolania podľa § 238 ods. 3 písm. b) O. s. p. ďalej je, aby súd prvého stupňa neskorším rozsudkom rozhodol inak preto, že bol viazaný právnym názorom odvolacieho súdu obsiahnutého v zrušujúcom rozhodnutí. Zákon tu má na mysli situáciu, keď nezávislé rozhodnutie veci súdom prvého stupňa bolo vylúčené alebo obmedzené tým, že bol povinný vychádzať zo záväzného právneho názoru odvolacieho súdu do tej miery, že tento právny názor súdu jedine a výhradne je určujúci pre rozhodnutie vo veci. Právny názor odvolacieho súdu teda musí mať na rozhodnutie vo veci taký vplyv, že súd prvého stupňa nemôže uplatniť svoje názory pri rozhodovaní vo veci samej. Tam, kde nie je takýto vplyv na odlišný neskorší rozsudok súdu prvého stupňa (medzi záväzným právnym názorom obsiahnutom v zrušujúcom rozhodnutí a neskorším

odlišným rozsudkom súdu prvého stupňa nie je vzťah príčinnej súvislosti), nemožno vyvodzovať ani prípustnosť dovolania v zmysle uvedeného ustanovenia. Bude tomu tak, ako najmä v prípadoch, keď sa v ďalšom konaní pred prvostupňovým súdom zmení skutkový stav, z ktorého vychádzal odvolací súd pri zrušovaní prvého rozsudku súdu prvého stupňa a pri formulovaní svojho právneho názoru. Za tejto situácie sa totiž viazanosť právnym názorom odvolacieho súdu neuplatní, pretože pri zmenenom skutkovom stave už nemá opodstatnenie. Ak odvolací súd v zrušujúcom rozhodnutí uloží súdu prvého stupňa vykonať ďalšie dokazovanie, než by zaujal stanovisko k právnemu posúdeniu veci, nemožno rovnako hovoriť o tom, že by jeho právny názor bol určujúci pre neskoršie rozhodnutie veci súdom prvého stupňa. Takýto „právny názor“ obsahuje len pokyny, ako ďalej postupovať po procesnej stránke a v posúdení veci súd prvého stupňa nijako neobmedzuje. V predmetnej veci odvolací súd vo svojom zrušujúcom rozsudku uložil súdu povinnosť vykonať vo veci ďalšie dokazovanie, a až po doplnení vykonaného dokazovania vo veci samej rozhodnúť, vychádzajúc pritom zo zisteného skutkového stavu. Nevyslovil však žiadny právny názor, ktorým by súd prvého stupňa bol pri rozhodovaní veci viazaný. Dovolenie podľa § 218 ods. 1 písm. c) O. s. p. v spojení s § 243b ods. 4 O. s. p., ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné, odmietol.“

Ústavný súd preskúmal rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 1 Obdo 16/05 z 12. decembra 2006, ktorým odmietol dovolanie sťažovateľa, a dospel k záveru, že týmto rozhodnutím nemohlo dôjsť k porušeniu základných práv sťažovateľa, a to práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti. Ústavný súd pritom nezistil žiadnu skutočnosť, ktorá by signalizovala svojvoľný postup tohoto súdu, ktorý by nemal oporu v zákone. Z ustanovenia posudzovaného § 238 ods. 3 písm. b) OSP totiž vyplýva, že v prípade prejednávanej veci sťažovateľa neboli naplnené zákonné dôvody prípustnosti dovolania, čo najvyšší súd správne vyhodnotil a rozobral vo svojom uznesení z 12. decembra 2006, keď poukázal na to, že odvolací súd zrušil v poradí prvý rozsudok okresného súdu z 31. marca 1995 sp. zn. 33 Cb 1835/94 z dôvodu, že nebolo dostatočne vykonané dokazovanie vo veci, a až po doplnení vykonaného dokazovania vo veci samej

mal okresný súd opätovne rozhodnúť, vychádzajúc však už pritom z ďalšieho zisteného skutkového stavu. Išlo o procesné usmernenie dané súdu prvého stupňa bez toho, aby odvolací súd vyslovil záväzným spôsobom svoj názor na právne posúdenie veci, ktoré nie je takou zákonnou podmienkou (viazanosť právnym názorom), aká je predvídaná v ustanovení § 238 ods. 3 písm. b) OSP. Súdu prvého stupňa bol teda viazaný iba pokynmi, ako ďalej postupovať po procesnej stránke, v právnom posúdení nebol odvolacím súdom žiadnym spôsobom obmedzený či usmernený. Preto, ak súd prvého stupňa po takomto zrušení veci odvolacím súdom, v dôsledku ďalších právnych a skutkových dôvodov, rozhodol 3. októbra 2003 inak ako v prvom rozhodnutí, potvrdzujúci rozsudok odvolacieho súdu potom nevykazuje znaky uvedené v § 238 ods. 3 písm. b) OSP (obdobne m. m. II. ÚS 213/06 a v ňom citované rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 4 Cdo 25/05 z 30. júna 2005).

Nakoľko prípustnosť dovolania sťažovateľa nemožno vyvodiť z ustanovení § 238 a § 237 OSP, odmietol najvyšší súd jeho dovolanie v súlade s ustanovením § 243b ods. 4 OSP v spojení s § 218 ods. 1 písm. c) OSP ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok neprípustný. Pritom riadiac sa právnou úpravou dovolacieho konania, nezaoberal sa napadnutým rozsudkom odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

Ústavný súd pripomína, že súčasťou základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (resp. práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) nie je povinnosť súdu akceptovať dôvody prípustnosti opravného prostriedku uvádzané sťažovateľom, v dôsledku čoho ich „nerešpektovanie“ súdom ani nemožno bez ďalšieho považovať za porušenie označeného základného práva. V inom prípade by totiž súdy stratili možnosť posúdiť, či zákonné dôvody prípustnosti alebo neprípustnosti podaného dovolania vôbec boli naplnené. Takýto postup a rozhodnutie dovolacieho súdu OSP výslovne umožňuje, preto použitý spôsob v konkrétnom prípade nemohol znamenať odoprenie prístupu sťažovateľa k súdnej ochrane v konaní o mimoriadnych opravných prostriedkoch.

Z uvedeného vyplýva, že medzi namietaným uznesením najvyššieho súdu a možnosťou porušenia základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nie je taký vzťah, ktorý by odôvodňoval prijatie sťažnosti na ďalšie konanie po jej predbežnom prerokovaní.

Ústavný súd podľa svojej judikatúry ani nie je oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu.

Skutkové a právne závery všeobecného súdu by mohli byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvedené závery všeobecného súdu boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (II. ÚS 151/05, III. ÚS 344/06).

Po preskúmaní spôsobu a rozsahu odôvodnenia napadnutého uznesenia najvyššieho súdu so zreteľom na dôvody, ktoré sťažovateľ uviedol v predmetnej sťažnosti, ústavný súd nezistil taký jeho výklad a aplikáciu ustanovení OSP, ktoré by mohli vyvolať účinky nezlučiteľné s uvedenými článkami ústavy a dohovoru.

Z uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Obdo 16/05 z 12. decembra 2006 podľa názoru ústavného súdu nevyplýva jednostrannosť, ktorá by zakladala svojvôľu alebo takú aplikáciu príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Ústavný súd sa vzhľadom na uvedené skutočnosti nedomnieva, že by skutkové alebo právne závery najvyššieho súdu v predmetnej veci bolo možné kvalifikovať ako zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak nezlučiteľné s obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Ústavný súd v nadväznosti na uvedené a s poukazom na to, že obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je právo

na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (II. ÚS 218/02, resp. I. ÚS 3/97), sťažnosť odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

Na základe uvedeného rozhodol ústavný súd tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. decembra 2007